

Arrest

nr. 340 572 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 19 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, in aanwezigheid van zijn voogd, en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 30 juni 2024, dient op 1 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 29 oktober 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 14 februari 2025.

1.3. Op 15 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 15 april 2025 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Pashtunbevolking en geboren te zijn op 10 augustus 2012. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Shaal in het district Asmal van de provincie Kunar. U ging gedurende vijf jaar naar school in Afghanistan en ging ook naar de madrassa.

Uw vader had een landconflict met enkele neven. Uw grootvader overleed toen uw vader zo'n 15 à 16 jaar oud was en daarop erfde hij zo'n 20 jerib aan land. Toen uw vader huwde en zijn grootmoeder hem op de hoogte bracht van de erfenis van het land startte een conflict met de neven van uw vader. Zij wilden immers ook aanspraak maken op het land en namen dit in. Uw vader diende daarop tot drie keer toe een klacht in bij de overheid, maar de neven kochten enkele ambtenaren om waardoor ze het land konden behouden. Na het vertrek van u en uw vader uit Afghanistan besloot uw vader om het land gewoon achter te laten bij de neven.

Diezelfde neven vertelden ook aan de taliban wat uw vader van werk deed. Hij werkte voor een organisatie genaamd Humanitarian Support Organisation en de taliban waren daar niet mee akkoord. Ze nodigden uw vader uit om naar een bepaalde plaats wat verder van het dorp te komen. De burens zeiden echter dat het een slecht idee was om daar heen te gaan, want de taliban zouden hem dan waarschijnlijk vermoorden. Daarnaast ontving uw vader ook enkele dreigbrieven van de taliban.

U verliet Afghanistan tijdens de machtsovername door de taliban in augustus 2021. U vertrok samen met uw vader uit Afghanistan, maar in Turkije raakten jullie gescheiden. Hij werd gedepoteerd naar Afghanistan en werd bij terugkeer gearresteerd door de taliban. Hij kwam vrij nadat enkele vrienden geld betaalden aan de taliban. Vijf dagen na zijn vrijlating kwamen de taliban hem opnieuw zoeken. Sindsdien leeft uw vader ondergedoken in Afghanistan. Tevens zouden de taliban ook bij uw moeder zijn langs gekomen om te vragen waar uw vader zich bevindt.

U kwam aan in België op 13 juni 2024. Op 1 juli 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zouden vermoorden omdat u de oudste zoon bent van uw vader. Ook vermoedt u dat de taliban u als verwesterd zullen beschouwen door uw verblijf in Europa.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader; de taskara van uw moeder; de taskara's van uw broer en zussen; de werkbadge van uw vader; een appreciation letter over het werk van uw vader; dreigbrieven van de taliban; documenten betreffende het werk van uw vader; brieven van uw leerkracht in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over wanneer u Afghanistan heeft verlaten. Op de fiche MENA stelt u dat u Afghanistan zo'n negen maanden eerder verliet, wat uw vertrek ergens eind 2023 plaatst. Op de DVZ stelt u dan weer dat u de datum van uw vertrek uit Afghanistan niet kent (verklaring DVZ, punt 34), maar zinspeelt u erop dat het rond de machtsovername was (verklaring DVZ, punt 10). Concreet kan u dit echter niet situeren. Op het CGVS stelt u dan weer dat u denkt dat uw vertrek ten tijde van de machtsovername door de taliban was (CGVS, p.10). U kan dit wederom niet

concretiseren. Vervolgens gevraagd om dan uiteen te zetten waar u al die tijd was dat u onderweg was, komt u niet verder dan te zeggen dat u zo'n negen maanden in Turkije doorbracht en dat u ook ongeveer 2,5 à 3 maanden in Iran verbleef. Ook bracht u zo'n 12 dagen door in Bosnië en was u een tijdje in Servië (ibid.). U weet echter niet hoe lang u daar was (CGVS, p.11). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw vertrek en evenmin kan staven waar u zich al die tijd bevond, doet dan ook concluderen dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke vertrekdatum, en vermoedelijk geruime tijd na de machtsovername door de taliban in 2021 het land verliet. Dit zet uw algemene geloofwaardigheid reeds op de helling. Tevens, geconfronteerd met uw verklaringen op uw fiche MENA, stelt u louter dat u toen niets wist over tijd en datum en dat u het gewoon zei (CGVS, p.11). Dit kan geenszins overtuigen.

Vervolgens haalt u aan dat uw familie betrokken was bij een landconflict. Hier kunnen echter enkele vraagtekens bij gezet worden. Zo is het vooreerst frappant dat u pas op de hoogte was van het landconflict toen u en uw vader Afghanistan verlieten (CGVS, p.15). Nochtans zou dit conflict reeds aan de gang zijn sinds uw vader huwde (CGVS, p.14). Tevens kan u slechts weinig vertellen over dit conflict. Nochtans stelt u dat de problemen met die neven in feite aan de basis lagen van de verdere problemen die uw vader nadien kende met de taliban. Immers zouden het diezelfde neven geweest zijn die uw vader bij de taliban hadden verraden (CGVS, p.13). Er kan dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u uitgebreider kan vertellen over dit landconflict en het verloop ervan daar het indirect geleid heeft tot uw vertrek uit Afghanistan. U komt echter niet verder dan vaagweg te stellen dat er gevechten waren en dat ze kwamen spreken over het land en dat uw vader zei dat het goed was en dat ze het al hadden ingenomen (CGVS, p.14). Uw verklaringen doen dan ook twijfels reizen over de geloofwaardigheid van dit landconflict. Bovendien, indien dit wel aannemelijk was (quod non) kan uit uw verklaringen geconcludeerd worden dat uw vader de velden gewoon aan de neven liet en er uiteindelijk geen probleem meer van maakte (CGVS, p.14-15). Ook had u geen enkele betrokkenheid bij dit beweerde conflict en kan er geenszins een vrees voor vervolging in uwen hoofde vastgesteld worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw vader. Zo is het frappant dat u op de DVZ niet verder komt dan te stellen dat uw vader voor een buitenlandse organisatie werkte, maar welke organisatie dit was en hoe die heette wist u dan weer niet (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS weet u deze info plots wel en stelt u dat uw vader werkte voor Humanitarian Support Organisation (CGVS, p.15). Hij zou de deputy geweest zijn van de oosterse zone (ibid.). Wat dit juist is en of hij ooit een andere functie of taken had binnen de organisatie weet u dan weer niet (CGVS, p.15-16). Ook heeft u geen idee sinds wanneer hij dat deed en u kan ook niet duidelijk staven wat de organisatie juist deed. Zo stelt u vaag dat uw vader koeien gaf aan de mensen en dat ze bloem verdeelden aan arme mensen (CGVS, p.15). Ook weet u niet of het een buitenlandse organisatie was of niet (ibid.). Nochtans stelde u bij de DVZ uitdrukkelijk dat uw vader met een buitenlandse organisatie werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Over collega's van uw vader heeft u evenmin informatie. U stelt wel dat uw vader met de chairman samenwerkte, maar wie dat was, weet u niet (CGVS, p.16). Ook haalt u vaag aan dat uw vader vrouwen overtuigde om te werken (CGVS, p.13). Gevraagd om daar meer informatie over te geven, kan u dit niet om dan uiteindelijk te concluderen dat uw vader dit niet deed, maar dat de neven dit hadden verzonnen (CGVS, p.16). Hoewel het begrijpelijk is dat u op uw jonge leeftijd slechts een beperkte kennis heeft van het werk van uw vader kan er echter wel een minimale kennis verwacht worden; zeker gelet op het feit dat u de vervolgingsfeiten, die de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan vormden, koppelt aan het werk van uw vader. Er kan dan ook meer kennis van u verwacht worden dan u aanbrengt.

Ook legt u een groot aantal documenten neer betreffende het werk van uw vader. U heeft echter geen idee van wat erin vermeld staat (CGVS, p.21). Dat u niet de moeite neemt te achterhalen wat er in de door u neergelegde documenten staat, ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers getuigt dit van desinteresse, wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Uw uitleg dat de documenten in het Farsi zijn opgesteld en dat u dit niet begrijpt, doet hier geen afbreuk aan. U had immers aan uw moeder kunnen vragen wat voor documenten ze u in feite bezorgde (CGVS, p.21) of andere middelen kunnen aanwenden om de inhoud van de documenten te weten te komen.

Tevens kan uit de documenten die u neerlegt niet blijken dat uw vader werkelijk voor de organisatie werkte. Zo zijn veel van de documenten eerder van algemene aard of gaan ze over andere mensen dan uw vader. Slechts in één document wordt iemand met de naam [A.] vernoemd (document 8(4)), maar hieruit kan geenszins geconstateerd worden dat dit werkelijk uw vader betreft. Er wordt in dit document een zekere [A.] als hoofd van de ngo bestempeld; hetgeen bovendien niet overeenstemt met uw verklaring dat uw vader de deputy was (CGVS, p.15). Uit de werkbadge en de appreciation letter die u neerlegt, blijkt ook geenszins dat dit werkelijk uw vader betreft. Tevens blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs

daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het feit dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde documenten onderstreept bovendien nog verder de onechtheid ervan.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader voor de Humanitarian Support Organisaton werkte, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die daaruit zouden hebben gevolgd; zijnde dat de neven van uw vader de taliban op de hoogte brachten van zijn werk en dat hij daardoor tot op heden gezocht zou worden (CGVS, p.13, 19). Tevens kunnen er bij uw verklaringen hieromtrent nog enkele zaken opgemerkt worden die de geloofwaardigheid ervan nog verder ondermijnen.

Zo is het weinig overtuigend dat u nooit op de hoogte was van de problemen van uw vader totdat hij jullie aanmaande om te vetrekken (CGVS, p.6; vragenlijst CGVS, vraag 4). Dit houdt geen steek. Jullie zouden immers, volgens uw verklaringen, reeds meerdere dreigbrieven hebben ontvangen (CGVS, p.13). Uw verklaringen in dit verband zijn tevens niet consistent. Zo stelt u dat de taliban uw vader uitnodigde via één van de dreigbrieven die u neerlegt om naar een plaats te gaan ergens hoger gelegen dan het dorp (CGVS, p.13-14). Echter staat er in de brieven die u aanbrengt niks vermeld over een uitnodiging. Er staat louter genoteerd dat uw vader diende te stoppen met zijn werk, anders zouden hij en zijn familie de gevolgen ervaren. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De dreigbrieven van de taliban die u neerlegt, werpen hier geen ander licht op. Bovendien is ook de bewijswaarde ervan beperkt gelet op de corruptie in Afghanistan en het gemak waarmee valse documenten kunnen worden bekomen (zie supra).

Ook stemmen uw verklaringen bij de DVZ niet overeen met die bij het CGVS. Zo stelt u bij de DVZ dat de taliban uw familie meermaals heeft bedreigd. Hoe vaak weet u dan weer niet, maar ze zouden wel gezegd hebben dat ze jullie gingen doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt om te vertellen over de problemen die uw vader met de taliban kende, komt u niet verder dan te stellen dat ze hem uitnodigden naar een plaats in het dorp die wat hoger gelegen was (CGVS, p.13). Waarom ze dat deden, kan u dan weer niet duiden (CGVS, p.14). Het zouden voornamelijk de mensen uit de buurt zijn geweest die uw vader waarschuwden dat de taliban hem zouden vermoorden indien hij niet ging stoppen met zijn werk (ibid.). Ook voegt u toe dat hij wel dreigbrieven kreeg met de vraag om met zijn werk te stoppen (ibid.). Over doodsbedreigingen aan het adres van uw familie spreekt u dan weer niet op het CGVS. Deze zaken doen te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens stelde u op de DVZ dat de neven van uw vader aan de taliban zouden hebben gezegd dat uw vader een relatie had met een vrouw tijdens zijn werk (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS vermeldt u hier dan weer niks over.

Voorts slaagt u er niet in de vervolgingsfeiten te situeren. Zo weet u in feite niet wanneer de neven de taliban zouden hebben geïnformeerd over het werk van uw vader. U vermoedt dat het recent was omdat jullie dan waren vertrokken, maar zeker weet u dit niet (CGVS, p.17). Uiteindelijk voegt u toe dat het pas na de machtsovername door de taliban was dat de neven dit zeiden (ibid.). Ook stelt u vaag dat uw vader ook wel al problemen kende met de taliban omwille van zijn werk vóór de machtsovername, maar wanneer er naar meer informatie hierover gevraagd wordt, stelt u dat u er niets over weet (CGVS, p.17). Dit zou bovendien impliceren dat de taliban reeds op de hoogte waren van het werk van uw vader, wat dan ook doet concluderen dat het geklik van de neven hieromtrent nogal achterhaald was. Dit blijkt te meer uit het feit dat de door u neergelegde dreigbrieven eveneens dateren van vóór de machtsovername (zijnde 2/08/1442 = 16/03/2021 volgens de westerse kalender en 02/07/1442 = 14/02/2021 volgens de westerse kalender). Uw verklaringen in dit verband houden dan ook weinig steek en ondermijnen te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook weet u maar bijster weinig over de neven waar uw vader een probleem mee had. U stelt dat ze de kinderen van de oom van uw vader waren en stelt dat ze gelinkt waren aan de taliban (CGVS, p.6). U was daar echter niet vanop de hoogte totdat u uit Afghanistan vertrok (ibid.). Gevraagd naar of u een band had met de neven en of u wist wie ze waren, antwoordt u erg vaag dat u het niet weet. Ook weet u niet of ze soms bij u thuis langs kwamen.

Desalniettemin u erg jong bent, kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u wel informatie heeft over deze neven en de band die ze al dan niet hadden met u en uw familie. Evenmin heeft u info over waar de neven zich tot op heden bevinden (CGVS, p.6). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook dusdanig vaag en ontwijkend dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling zetten.

Tot slot stelt u dat uw vader initieel samen met u Afghanistan verliet, maar dat hij na verloop van tijd werd gedeporteerd (CGVS, p.8, 10). Bij terugkeer zou hij tevens een tijdje door de taliban zijn vastgehouden, maar nadat zijn vrienden hen geld betaalden, werd uw vader vrijgelaten (CGVS, p.8, 18-19). Dit onderstreept te meer de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas daar er hieruit blijkt dat de taliban geenszins actief naar uw vader op zoek is en hem zou willen vervolgen. Aan uw bewering dat de taliban vijf dagen later opnieuw op zoek ging naar uw vader (CGVS, p.8, 19) en dat ze soms nog naar uw vader kwamen vragen bij uw familie (CGVS, p.19) kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht. Immers houdt het geen steek dat uw vader vrijgekocht zou kunnen worden en dat de taliban hem lieten gaan indien ze hem werkelijk tot op heden zouden willen zoeken. Bovendien kan u maar weinig vertellen over deze vasthouding. Zo weet u niet wanneer dit was, voor hoe lang, waar hij gearresteerd zou zijn geweest, waar hij werd vastgehouden door de taliban en welke vrienden welk bedrag zouden hebben betaald voor zijn vrijlating (CGVS, p.18-19). Dit onderstreept te meer de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA

COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA **Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf , de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA **Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten

voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de

persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Waar u aanhaalt dat de taliban in geval van terugkeer zullen zeggen dat u onder de ongelovigen hebt gewoond en van religie zou zijn veranderd (CGVS, p.14), dient te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op wanneer u Afghanistan heeft verlaten. Bijgevolg kan het CGVS niet inschatten tot welke leeftijd u zich werkelijk in Afghanistan bevond. Wel kan worden aangenomen dat u zich nog maar zo'n negen maanden in België bevindt (CGVS, p.11). Ook kan worden vastgesteld dat u in Afghanistan naar school ging en naar de madrassa (CGVS, p.4). Tevens nam u duidelijk deel aan het dagelijkse leven door buiten te gaan om spelletjes te spelen en speelde u cricket (CGVS, p.5). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij tot aan uw vertrek uit Afghanistan gevormd werd naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u door uw beperkt verblijf in België nu al totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit wordt te meer ondersteund door het feit dat u door uw jonge leeftijd uw vormende jaren nog grotendeels dient door te maken. Dit getuigt van een groot aanpassingsvermogen en onderstreept te meer dat u bij een terugkeer naar Afghanistan weldegelijk opnieuw zou kunnen aarden in de daar gangbare maatschappij. U heeft bovendien ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog regelmatig in contact staat (CGVS, p.8), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België naar school kan en dat u kan kiezen of u wil bidden of niet (CGVS, p.20). Naast de grotere keuzevrijheid die u in België ervaart, haalt u geen zaken aan die het u zouden belemmeren om terug te keren naar Afghanistan. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u enkele waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. U verwijst evenmin zelf naar bepaalde concrete normen en waarden die u zich in België eigen zou hebben gemaakt (CGVS, p.19-20). Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De brieven van uw leerkrachten over uw gedrag en motivatie op school werpen hier geen nieuw licht op. Deze tonen louter aan dat u gemotiveerd bent om te leren.

De overige door u neergelegde taskara's van u en uw familieleden bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Ze kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht, van de onpartijdigheidsplicht, van de artikelen 12 en 25 van richtlijn 2013/32/EU, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 22 en 22bis van de Belgische Grondwet en van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Hij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betoogt dat asielzoekers een bijzondere kwetsbaarheid hebben en dat die des te groter is bij minderjarige kinderen. Hij wijst erop dat hij twaalf jaar oud is en dat zijn vermogen om met trauma's om te gaan, van nature beperkt is. Hij meent dat de genomen maatregelen, met name de aanstelling van een voogd en de aanwezigheid van een advocaat tijdens het interview, niet geleid hebben tot een volledige en correcte evaluatie van zijn angsten. De louter stereotiepe stelling, dat procedurele noden van de minderjarige in aanmerking genomen zijn, betekent volgens hem niet dat deze werkelijk zijn geïntegreerd in de beoordeling van zijn vrees. Hij verwijt de commissaris-generaal een te strikte analyse te hebben uitgevoerd van de bewijsstukken zonder dat hierbij rekening gehouden werd met zijn kwetsbaar profiel. Hij beschouwt zijn afkomst uit het district Asmal, provincie Kunar en het feit dat hij deel uitmaakt van de Pashtun gemeenschap als verzwarende factoren. Het gewelddadige erfconflict tussen zijn vader en neven die bondgenoten van de taliban zijn, vormt volgens hem een concrete en geïndividualiseerde bedreiging die verder gaat dan het algemene conflict. Het feit dat de klachten van de vader werden geneutraliseerd door corruptie, toont volgens hem het volledige gebrek aan effectieve staatsbescherming aan. Hij voegt toe dat het werk van zijn vader bij een humanitaire organisatie, die door de taliban wordt afgekeurd, gerichte vervolging van de familie, en bijgevolg ook van de minderjarige, rechtvaardigt. Hij wijst op zijn gedwongen scheiding in Turkije en op de arrestatie en het onderduiken van zijn vader die de realiteit van een ernstig gevaar bevestigden. Hij voert aan dat het risico dat hij als minderjarige als verwesterd zal worden beschouwd, zijn kwetsbaarheid verhoogt.

Verzoeker betoogt dat van een minderjarige niet dezelfde kennis kan worden verwacht als van een meerderjarige. De commissaris-generaal gaat er volgens hem aan voorbij dat hij slechts dertien jaar oud was en dat hij onder ouderlijk gezag stond, waardoor hij zelf geen beslissingen genomen heeft. Hij stelt dat elke terugkeer de minderjarige zou blootstellen aan een reëel, persoonlijk en onmiddellijk risico op vervolging, wat in strijd is met het non-refoulementbeginsel. Hij meent dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn leeftijd en maturiteit. Hij benadrukt dat hij op het moment van zijn vlucht uit Afghanistan minstens tien jaar oud moet zijn geweest en dat van een tienjarige niet verwacht kan worden dat hij exacte temporele of geografische aanduidingen geeft, zeker niet wanneer die zijn land ontvlucht in een traumatische context en zonder onderweg onderwijs genoten te hebben.

In verband met zijn reisroute geeft hij aan dat hij nooit beweerd heeft dat hij een exacte kennis heeft van de data van zijn traject. Hij verklaart zijn aarzeling om het moment van de machtsovername door de taliban in de tijd te situeren doordat dit voor een kind een abstract begrip is, zeker wanneer hij de gregoriaanse kalender niet beheerst en tussen verschillende landen heen en weer geslingerd is. Hij wijst erop dat zijn advocaat moest tussenkomen tijdens het verhoor net omdat de *protection officer* geen rekening hield met zijn leeftijd. Waar geoordeeld wordt dat de onzekerheid opzettelijk is of kadert in de wens om iets verborgen te houden, strijdt dit volgens hem met het vermoeden van goede trouw. Hij meent dat hij gehoord werd als een volwassene. Zijn verhaal over een verblijf van meerdere maanden in Turkije en een doortocht via Iran, Bosnië en Servië is volgens hem coherent met de verhalen van andere Afghanen. Hij meent dat zijn gehoor afgenomen werd volgens een volstrekt ongeschikte methodologie daar de vragen complex, abstract en cognitief onaangepast zijn aan zijn leeftijd. Volgens hem beschikte de *protection officer* niet over de vereiste opleiding en gevoeligheid om een minderjarige te ondervragen. Hij herhaalt dat er geen rekening gehouden werd met zijn leeftijd en opleidingsniveau. Hij verwijt de *protection officer* herhaaldelijk zijn advocaat het woord ontzegd te hebben.

Vervolgens gaat verzoeker in op het landgeschild en betoogt hij dat hij slechts negen of tien jaar oud was op het moment van de feiten, dat het niet verrassend is dat hij geen kennis had van het landconflict dat teruggaat tot ruim voor zijn geboorte en dat dergelijke geschillen vaak buiten het zicht van kinderen

behandeld worden, zeker binnen de Pashtun-gemeenschap. De eis van het CGVS van een retrospectieve volwassen blik op een complexe familiezaak acht hij niet proportioneel. Hij stelt dat hij als kind niet geacht wordt om uitputtend op de hoogte te zijn van langdurige, complexe familiegeschillen die geworteld zijn in intergenerationale relaties. Verder stelt hij dat de commissaris-generaal erkent dat hij een duidelijk verband legt tussen het landgeschil en de aangifte van zijn vader bij de taliban. In de beslissing wordt volgens hem het structurele verband miskend, nu het geen twee afzonderlijke verhalen zijn, maar wel een logische opeenvolgende reeks van gebeurtenissen zijn. Hij wijst erop dat de professionele badge van zijn vader, de aanbevelingsbrief en de dreigbrieven zijn verklaringen staven en meent dat zijn verklaringen coherent zijn binnen de logica van familiale vervolging. Het gegeven dat in de dreigbrieven niet staat dat zijn vader zich ergens naartoe diende te begeven, doet volgens hem geen afbreuk aan zijn verklaringen. Hierbij voegt hij toe dat de dreigbrief werd opgesteld in een taal die hij niet spreekt en dat hij die documenten nooit eerder gezien of gelezen heeft. Het aangeven van familieleden bij de taliban is volgens hem een gekend middel om rivalen uit te schakelen in landdisputen. Dat het CGVS dit causaal verband negeert, acht hij onbegrijpelijk. Het feit dat zijn vader Afghanistan verlaten heeft, betekent volgens hem niet dat er een akkoord was over het landgeschil. Omdat hij de oudste zoon is, meent hij dat hij het risico loopt op indirecte represailles en stigmatisering zelfs zonder enige betrokkenheid bij het oorspronkelijke conflict.

Vervolgens gaat verzoeker in op de werkzaamheden van zijn vader bij de NGO *Humanitarian support services*. Dat hij bij de DVZ de naam van die NGO niet kende, maar bij het CGVS wel, schrijft hij toe aan zijn minderjarigheid en het feit dat hij weinig geschoold of geïsoleerd is. Hij wijst erop dat hij ook bijstand had van een voogd en meer informatie kon verzamelen na het interview bij de DVZ, waardoor hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS beter geïnformeerd was. Er werden volgens hem onrealistische verwachtingen gesteld, waar gepeild werd naar de professionele activiteiten van zijn vader en de omstandigheden van zijn verklaring. Hij stipt aan dat hij meerdere concrete, consistent en geloofwaardige elementen heeft aangereikt, waaronder de naam van de NGO, de functie van zijn vader, zijn werkplaats, zijn activiteiten en werkstructuur. Die elementen komen volgens hem overeen met wat redelijkerwijze van hem verwacht mag worden. Hij meent dat zijn relaas geen ernstige tegenstrijdigheden bevat, coherent is voor wat betreft de essentiële elementen en begrijpelijk minder precies zijn met betrekking tot de secundaire elementen. Bovendien loopt hij een reëel persoonlijk risico op vervolging wegens zijn nauwe verwantschap met een geïsoleerd persoon daar hij de oudste zoon van een ngo-medewerker is die verklikt werd door familieleden en gezocht wordt door de taliban. Volgens hem vergroot zijn profiel, van een alleenstaande minderjarige die in Europa verbleef het risico dat hij loopt. Hij benadrukt dat hij pas achteraf van zijn vader vernomen had dat die door zijn neven werd verklikt, wat wijst op een beschermingsreflex vanwege zijn vader. Hij acht het gebrek aan inzicht in zijn documenten logisch en gerechtvaardigd nu hij minderjarig is, slechts twaalf jaar oud is en geen volledige toegang heeft tot formeel onderwijs. Hij verklaart dat hij geen Farsi of Dari kan lezen en dat hij de inhoud van de documenten niet begrijpt. Hij acht het niet redelijk dat hij in die omstandigheden zelfstandig Afghaanse administratieve documenten leest, hun inhoud juridisch analyseert, er een vertaling van aanvraagt of dat hij contact zou opnemen met zijn moeder die in ballingschap leeft, zonder enige garantie op communicatie. Waar hem verweten wordt hiertoe geen moeite gedaan te hebben, zou zijn kwetsbaarheid ontkend worden. Voorts mogen de documenten volgens hem niet louter worden verworpen op basis van vermoedens van vervalsing, zonder dat er een geïndividualiseerde beoordeling plaatsvond. Hij vervolgt dat het correct is dat enkel de voornaam A. voorkomt op het document en dat er geen pasfoto of officieel identificeerbaar element aanwezig is, maar wijst erop dat die naam A. consistent aanwezig is doorheen al zijn verklaringen. Verder komen de activiteiten volledig overeen met zijn relaas tijdens het verhoor en vormen de waarderingbrief, badge en attesten volgens hem een geloofwaardige ondersteuning van zijn verhaal. Dat op die documenten niet expliciet 'deputy' staat, schrijft hij toe aan de niet-gestandaardiseerde functietitels binnen rurale Afghaanse ngo's. Hij verwijt het CGVS de bewijslast om te keren. Hij verwijst naar een rapport van EUAA van januari 2023 en stelt dat er een risico is in hoofde van werkers voor internationale ngo's, zoals zijn vader. Zijn correctie over de verklaring dat zijn vader vrouwen aangemoedigd had om te werken, is volgens hem begrijpelijk, opnieuw rekening houdend met zijn leeftijd daar het normaal is dat hij eerst gewoon herhaalt wat hij gehoord heeft en dat hij zich later corrigeert. De natuurlijke werking van een kindergeheugen werd volgens hem door de commissaris-generaal miskend. Hij herhaalt dat zijn vader hem wilde beschermen en dat hij dus pas bij het vertrek over de bedreigingen geïnformeerd werd, ook al had zijn vader al eerder dreigbrieven ontvangen. Het is begrijpelijk dat zijn vader de uitnodiging door de taliban geïnterpreteerd heeft als een valstrik en dat het woord 'uitnodiging' niet letterlijk in de dreigbrief staat, nu hij zelf die dreigbrieven niet kan lezen. Hij acht de verschillen tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS klein en verklaarbaar nu het spontane geheugen van een minderjarige beïnvloed kan worden door de volgorde van de vragen en stress en bepaalde elementen later als irrelevant beschouwd kunnen worden.

Waar het door het CGVS onlogisch geacht wordt dat de taliban zijn vader zouden vrijlaten als ze hem werkelijk zochten, baseert het zich volgens op een verkeerd begrip van de taliban-praktijken. Hij stelt dat uit het rapport van EASO, *Taliban Behaviour and Justice* van 2021, blijkt dat het niet ongebruikelijk is dat iemand na betaling wordt vrijgelaten om dan later opnieuw te worden gearresteerd. De vrijlating van zijn vader bevestigt volgens hem net de ernst van de dreiging. Omdat hij aangegeven heeft dat hij de informatie over de detentie van zijn vader pas achteraf mondeling en summier verkreeg, heeft de *protection officer* in dit

verband te hoge eisen gesteld. Hij meent dat zijn relaas coherent, plausibel en voldoende gedetailleerd is zeker gezien zijn leeftijd en nu hij geen ooggetuige was. Hij benadrukt dat er schriftelijke dreigbrieven in het Dari voorliggen, dat hij verklaard heeft dat zijn neven zijn vader verraden hebben in een context van een grondconflict, dat zijn vader sindsdien spoorloos is en dat de taliban vragen blijven stellen. Hij stelt dat dit wijst op vervolging wegens zijn familiebanden.

Verzoeker gaat verder in op zijn vrees als terugkeerder uit Europa en wegens een verwestering. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad. Hij verwijt de commissaris-generaal zich te baseren op een rigide en onrealistische beoordelingsmatrix en de sociaal-culturele realiteit in Afghanistan te ontkennen. Hij stipt aan dat een perceptie van verwestering kan voortvloeien uit het volgen van niet-islamitisch of gemengd onderwijs, een kledingstijl of gedrag dat als "Europees" wordt gezien of simpelweg het langdurig verblijven buiten het traditionele patriarchale toezicht. Hij preciseert dat hij een minderjarige in ontwikkeling is met een bijzonder kwetsbaar profiel, dat hij sinds 1 juli 2024 in België verblijft en dat hij zijn land verlaten heeft na de val van de vorige regering in 2021. Hij vervolgt dat hij alleen toegekomen is in België en beland is binnen een educatief en sociaal opvangkader. Hij voegt toe dat hij onderwijs volgt, Frans leert en opgroeit binnen een samenleving die vrijheid van godsdienst, gendergelijkheid en persoonlijke autonomie promoot. Hij licht toe dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat er zaken anders zijn hier, dat hij zich hier heeft aangepast en de taal geleerd en dat hij in Afghanistan niet mag kiezen zoals in België, waar zijn hart ligt. Volgens hem wijzen die elementen op een duidelijke identiteitswijziging. Hij meent afkomstig te zijn uit een conflictueuze familiecontext en benadrukt geen contact meer te hebben met zijn vader die ondergedoken is. Verder benadrukt hij dat rekening gehouden moet worden met zijn leeftijd.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat er een gebrek is aan informatiebronnen en dat uit de door de commissaris-generaal aangehaalde bronnen naar voren komt dat er sprake is van een onrustige en volatiele situatie in Afghanistan. Hij meent dat de commissaris-generaal niet aantoont dat de situatie vandaag anders is en dat er verschoond is aan het gebrek van betrouwbare bronnen, zelfs met gebruik van de EUAA van januari 2023, van december 2023, van mei 2024 evenals met de publicatie van UNAMA. Verzoeker citeert uitgebreid uit verschillende rapporten waaruit volgens hem blijkt dat er sprake is van arbitraire arrestaties, moorden en schendingen van de mensenrechten, waaraan hij bij terugkeer zal worden blootgesteld en waarmee de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.

Hij vervolgt dat er sprake is van een humanitaire crisis in Afghanistan en werpt op dat de drastische verslechtering van de socio-economische situatie wel degelijk het gevolg is van de machtswissel die ervoor zorgt dat allerhande middelen, die voordien aanwezig waren, er vandaag niet meer zijn. Verzoeker meent dat hij de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

3. Nieuwe stukken

3.1. De commissaris-generaal maakt op 13 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Afghanistan - Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

3.2. Verzoeker maakt op 14 januari 2026 een aanvullende nota over, conform artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende stukken voegt:

- Getuigenis van zijn leraar van school van 7 januari 2026;
- Getuigenis van mevrouw Z. van 8 januari 2026;
- Integratiedossier (schooldocumenten + pedagogische beoordelingen)

- Foto's van activiteiten waaronder een viering in de Sint-Gillis Kerk;
- Medisch dossier (verankering in Belgisch socio-insitutioneel kader).

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgend stuk voegt:

- Attest van de voetbalclub van 12 januari 2026.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Waar verzoeker aanvoert dat de *protection officer* niet over de vereiste opleiding beschikte, laat hij na deze blote bewering op enige wijze te concretiseren. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Hoewel hem op bepaalde momenten tijdsaanduidingen gevraagd worden waarvan redelijkerwijze verondersteld kan worden dat dit moeilijk te duiden valt voor zeer jonge verzoekers, blijkt noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van verzoeker gedurende het gehele verhoor, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Immers blijkt niet dat de vragen van de *protection officer* hem niet in staat stelden om doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig. Verzoeker laat met zijn kritiek na *in concreto* aan te duiden welke specifieke steunmaatregelen er bijkomend dienden te worden genomen om tegemoet te komen aan zijn bijzondere procedurele noden. Dat aan verzoekers advocaat gevraagd werd om zijn opmerkingen op het einde van het persoonlijk onderhoud te geven nadat hij bevestigd werd over zijn reisweg (NPO, p. 11-12), betekent niet dat hem het woord ontzegd werd. Zijn advocaat kon op het einde van het onderhoud wel degelijk zijn opmerkingen formuleren. In het verzoekschrift wordt niet aangetoond dat het niet mogelijk was om ten tijde van het persoonlijk onderhoud bepaalde zaken aan te kaarten, waardoor zijn betoog in dit verband niet dienstig is.

Uit voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban omdat hij de oudste zoon is van zijn vader, die tewerkgesteld was bij *Humanitarian Support Organisation* en die problemen had met diens neven (NPO, p. 13), en omdat zij hem als verwesterd zullen beschouwen door zijn verblijf in Europa (NPO, p. 19).

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker legt geen eenduidige verklaringen af over wanneer hij Afghanistan verlaten heeft;
- ii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen over het landconflict waarbij zijn familie betrokken was gezien (a) het frappant is dat hij hier pas op de hoogte van werd gesteld toen hij en zijn vader Afghanistan verlieten; (b) hij zeer weinig over dit conflict kan vertellen. Zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan dit landconflict, *quod non in casu*, kan hier geen vrees voor vervolging uit afgeleid worden omdat (a) zijn vader de velden gewoon aan zijn neven liet en hij er uiteindelijk geen probleem meer van maakte; (b) hij geen enkele persoonlijke betrokkenheid bij dit conflict had;
- iii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader daar (a) hij bij de DVZ niet kan aanduiden voor welke buitenlandse organisatie zijn vader werkte, terwijl hij dit bij het CGVS wel wist; (b) hij slechts over een zeer beperkte kennis beschikt met betrekking tot zijn vaders werk; (c) hij geen moeite gedaan heeft om te achterhalen wat er in de door hem neergelegde documenten vermeld staat; (d) uit de neergelegde documenten niet kan blijken dat zijn vader werkelijk voor de organisatie werkte en de bewijswaarde ervan relatief is, gelet op de wijdverspreide corruptie in Afghanistan, waardoor gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afgaanse officiële documenten verkregen kunnen worden;
- iv) Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat zijn vader voor de *Humanitarian Support Organisation* werkte, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, te meer nu (a) het weinig overtuigend is dat hij nooit op de hoogte was van zijn vaders problemen totdat hij door hem werd aangemaand om te vertrekken; (b) zijn verklaringen over de dreigbrieven niet consistent zijn en deze een beperkte bewijswaarde hebben; (c) zijn verklaringen bij de DVZ niet overeenstemmen met die bij het CGVS; (d) hij er niet in slaagt de vervolgingsfeiten te situeren; (e) hij bijster weinig weet over de neven waar zijn vader een probleem mee had; (f) uit de vaststelling dat zijn vader

opgesloten werd door de taliban en na de betaling van een geldsom terug werd vrijgelaten geenszins blijkt dat de taliban actief naar zijn vader op zoek zijn en hem willen vervolgen;

v) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer en daarnaast volstaat het niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich ertoe te stellen dat de geloofwaardigheid van zijn relaas vaststaat en tracht hij zijn onwetendheid en inconsistenties louter te verschuilen achter zijn jonge leeftijd.

4.4.3.1. Verzoekers verklaringen over het landgeschil tussen zijn vader en diens paternale neven zijn niet van die aard om internationale bescherming toe te kennen nu hij niet aantoonde dat hij in dit verband enige vrees of persoonlijke vervolging kent in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker maakt op geen enkel moment melding van persoonlijke problemen die hij zelf gekend heeft of zou kennen omwille van het erfconflict (NPO, p. 15). Specifiek gevraagd of hij persoonlijke bedreigingen gekregen heeft van de taliban, stelt hij het niet te weten (NPO, p. 19). Zijn uitleg, dat er sprake is van een geïndividualiseerde bedreiging doordat hij de oudste zoon is en daardoor op heden het risico loopt op represailles, toont hij niet *in concreto* aan en betreft niet meer dan een blote bewering zonder dat deze steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Bovendien kunnen zijn verklaringen over het landconflict niet overtuigen. Gelet op zijn verklaring dat dit conflict zich reeds afspeelde ten tijde van zijn vaders huwelijk, is het niet aannemelijk dat hij hier pas voor het eerst iets over vernam toen hij en zijn vader Afghanistan verlieten, te meer nu hij stelt dat dit conflict gepaard ging met gevechten, gesprekken met zijn vader en het indienen van verschillende klachten (NPO, p. 14-15). Daarnaast blijft zijn kennis over dit geschil uiterst beperkt. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat er gevechten en gesprekken waren over landbouwgronden, waarna zijn vader de betrokken percelen uiteindelijk zou hebben opgegeven (NPO, p. 14). Dergelijke oppervlakkige verklaringen volstaan niet om een langdurig familiaal conflict aannemelijk te maken. De verwijzing naar verzoekers jonge leeftijd betreft geen dienstig verweer voor zijn gebrekkige kennis, nu redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij meer informatie heeft over een geschil dat zou hebben geleid tot de aangifte van zijn vader bij de taliban en aldus indirect aan de basis zou liggen van zijn eigen vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 13). Bovendien heeft hij Afghanistan verlaten samen met zijn vader, waardoor hij alleszins in de mogelijkheid was om zijn vader verder te bevragen over dit kernaspect van zijn relaas (NPO, p. 10). Bovendien stond hij nog tot 5 à 3 maanden vóór het persoonlijk onderhoud in contact met zijn vader, waardoor hij alleszins in de mogelijkheid was zich hierover te informeren (NPO, p. 8). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de commissaris-generaal het causaal verband tussen het landgeschil en de latere problemen met de taliban zou hebben miskend. Integendeel, precies omdat verzoeker dit verband opwerpt, mocht redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij dit op een overtuigende wijze onderbouwt, wat hij nalaat te doen. De loutere algemene stelling dat familieleden in Afghanistan soms via de taliban rivalen trachten uit te schakelen, volstaat niet – zelfs indien dit waar zou zijn – om in het individuele geval van verzoeker een dergelijk verband aannemelijk te maken. Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen over het landgeschil, *quod non in casu*, blijkt dat zijn vader het land uiteindelijk aan de betrokken familieleden heeft gelaten en dat het geschil daarmee feitelijk beëindigd werd (NPO, p. 14-15). Gelet op het voorgaande oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het aangehaalde landgeschil niet geloofwaardig is en, zelfs indien dit wel zo zou zijn, geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan doen ontstaan.

4.4.3.2. Verzoeker beweert dat hij Afghanistan ontvlucht is omdat zijn vaders paternale neven de taliban ingelicht hadden over zijn vaders werkzaamheden bij de *Humanitarian Support Organisation* (NPO, p. 13) en legt in dit verband verschillende documenten neer. Uit wat volgt blijkt dat die documenten geen voldoende bewijskrachtige en overtuigende elementen vormen die aannemelijk maken dat zijn vader effectief tewerkgesteld was voor voormelde ngo en evenmin dat hij in Afghanistan wordt vervolgd omwille van die voormalige tewerkstelling.

Om zijn vaders tewerkstelling bij de *Humanitarian Support Organisation* aan te tonen, legt verzoeker zijn vaders werkbadge, een appreciatiebrief en verschillende werkdocumenten neer (AD CGVS, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 5, 6, 8). Vooreerst blijkt uit de informatie zoals die wordt weergegeven in de bestreden beslissing dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten relatieve bewijswaarde hebben, gezien ze kunnen en worden nagemaakt en dat dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal deze

documenten niet zonder meer ter zijde geschoven enkel omwille van vermoedens van vervalsing ingevolge de hoge corruptiegraad in Afghanistan. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de documenten aan een inhoudelijk onderzoek werden onderworpen, waarna er werd ingegaan op de bewijswaarde ervan. De voorgelegde werkdocumenten tonen niet aan dat zijn vader effectief tewerkgesteld was bij de *Humanitarian Support Organisation* (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Immers betwist verzoeker niet dat het merendeel van deze documenten van algemene aard is of betrekking heeft op andere personen en geen rechtstreeks verband leggen tussen zijn vader en de beweerde tewerkstelling. Uit het document waarin een persoon met de voornaam A. wordt vermeld (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4)), kan evenmin worden afgeleid dat dit daadwerkelijk verzoekers vader betreft, te meer nu A. in dit document wordt aangeduid als het 'hoofd' van een ngo, terwijl verzoeker verklaart dat zijn vaders werkzaam was als *deputy*, die verantwoording moest afleggen aan de *chairman* (NPO, p. 15-16). Waar hij betoogt dat functietitels binnen rurale Afghaanse ngo's niet gestandaardiseerd zijn, vindt dit alleszins geen weerslag in zijn verklaringen en beperkt hij zich tot een louter blote bewering. De loutere omstandigheid dat de voornaam A. overeenstemt met de naam die hij doorheen zijn verklaringen hanteert, is te beperkt en volstaat evenmin om de band met zijn vader en aldus diens tewerkstelling aan te tonen. Daarnaast betreffen deze werkdocumenten, alsook zijn vaders werkbadge en appreciatiebrief slechts kopieën, die eenvoudig door knip- en plakwerk manipuleerbaar zijn, waardoor zij slechts een beperkte bewijswaarde hebben (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5-6). Bovendien is verzoekers kennis over de inhoud van de documenten ondermaats. Hij stelt simpelweg dat hij deze documenten niet bekeken heeft omdat hij ze niet begrijpt (NPO, p. 21). Nochtans kan van verzoeker, ook al heeft hij een jonge leeftijd en is hij ongeschoold, redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* naliet om te doen. Dat hij geen moeite gedaan heeft om zijn familieleden hierover te bevragen, ondanks zijn contact met zijn vader tot einde 2024 (NPO, p. 8) en zijn contact om de vier à vijf dagen met zijn moeder die samen met zijn zussen en broer bij zijn grootvader woont (NPO, p. 7, 9) getuigt van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van zijn beschermingsverzoek allerm minst ten goede komt. Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat er geen garantie is op contact met zijn moeder, die in ballingschap leeft, gaat hij volledig in tegen zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, wat weinig ernstig is.

De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat verzoekers onwetendheid omtrent de tewerkstelling van zijn vader de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Zijn uitleg dat hij na zijn onderhoud bij de DVZ meer informatie heeft kunnen verzamelen over zijn vaders werkzaamheden, namelijk dat zijn vader reeds vóór de machtsovername werkzaam was voor de *Humanitarian Support Organisation* en daarbij de functie van *deputy* van de oosterse zone bekleedde (NPO, p. 15) is weinig ernstig nu reeds *supra* is komen vast te staan dat hij zich niet bevraagd heeft over de inhoud van zijn documenten en over het landgeschil dat volgens hem verband houdt met zijn uiteindelijke vertrek uit Afghanistan. Hij biedt ook geen enkele verklaring hoe hij aan bijkomende informatie gekomen is en uit welke hand hij dit dan zou hebben vernomen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien zelf naar het niet gegarandeerde contact met zijn moeder. In ieder geval blijken zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS uitermate vaag, gebrekkig en weinig doorleefd. Zo kan verzoeker niet preciseren sinds wanneer zijn vader voor deze organisatie werkte, noch wat de "oosterse zone" precies inhield, noch of hij steeds dezelfde functie had (NPO, p. 15-16). Hij slaagt er voorts niet in een concreet beeld te schetsen van de activiteiten van de organisatie. Hij geeft louter aan dat zijn vader sprak over het helpen van arme mensen door koeien te verdelen en bloem te geven, maar geeft geen verdere informatie en stelt dat zijn vader hem enkel dit verteld had (NPO, p. 15). Ook over de aard van de organisatie blijft hij onzeker; hij kan niet aangeven of het om een nationale dan wel internationale ngo ging en beperkt zich tot een vermoeden dat deze mogelijks internationaal was omdat dit soort zaken door buitenlanders werd gesteund (NPO, p. 15). Nochtans verklaarde hij bij de DVZ wel uitdrukkelijk dat het om een buitenlandse organisatie ging (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 25.10.24, vraag 3.5.). Hij kan evenmin verduidelijken wat zijn vaders concrete taken waren, nu hij enkel stelt dat hij samenwerkte met de *chairman* en moest uitvoeren wat die opdroeg. Wie die *chairman* is, weet hij echter niet, noch heeft hij weet van enige andere collega's (NPO, p. 16). Hoewel hij initieel vermeldt dat zijn vader ook vrouwen overtuigde om te werken (NPO, p. 13), verklaart hij later dat dit toch niet tot zijn takenpakket behoorde en dat zijn vaders paternale neven dit verzonnen hadden (NPO, p. 16). Hij weet weliswaar dat zijn vader tewerkgesteld was in Nangarhar en in een stad werkte, maar enige verdere precisering blijft uit, nu hij enkel stelt dat hij misschien in Behsud werkte (NPO, p. 16). Voorgaande vage en weinig gedetailleerde antwoorden staan niet in verhouding met de vaststelling dat hij samen met zijn vader uit Afghanistan vertrokken is (NPO, p. 10). Zelfs in de veronderstelling dat zij elkaar in Turkije zijn kwijt geraakt (NPO, p. 10-11), hebben zij geruime tijd samen gereisd en zijn zij nog in contact met elkaar gebleven tot einde 2024 (zie *supra*) waardoor het allerm minst aannemelijk is dat verzoeker gedurende die tijd niet meer te weten zou zijn gekomen over de aspecten waarnaar hij door de *protection officer* werd gevraagd omtrent de tewerkstelling van zijn vader en diens problemen met zijn neven en de taliban (zie *supra*). Verzoeker kan zich hiervoor evenmin verschuilen achter zijn jonge leeftijd en ongeschooldheid. Zelfs van een verzoeker om internationale bescherming met dergelijke jonge leeftijd en gebrek aan schoolparcours, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige vragen inzake de reden waarom hij zijn herkomstland diende te verlaten. Dat

er onredelijke verwachtingen gesteld werden, kan niet worden aangenomen. Daarnaast kan redelijkerwijze van hem verwacht worden zich bijkomend te informeren naar de omstandigheden van de tewerkstelling van zijn vader, nu dit rechtstreeks verband houdt met zijn eigen vrees. Dit geldt des te meer nu hij Afghanistan samen met zijn vader verliet en hij aldus gemakkelijk meer informatie kon vergaren. Dat verzoeker ook na zijn vertrek uit Afghanistan klaarblijkelijk naliet om zich verder te informeren met het oog op zijn beschermingsverzoek in België, hoewel hij regelmatig contact houdt met zijn moeder (NPO, p. 9), is weinig ernstig.

Verder tonen de twee dreigbrieven niet aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een vrees voor vervolging (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). De bewijswaarde ervan wordt reeds ten stelligste gerelativeerd, aangezien deze strijdig zou zijn met verzoekers verklaringen. Dat zijn vader in één van de dreigbrieven uitgenodigd werd om zich naar een plaats te begeven hoger gelegen dan het dorp (NPO, p. 13-14, 18), vindt geen weerslag in de dreigbrieven. In die brieven wordt zijn vader enkel opgedragen om zijn werkzaamheden stop te zetten omdat hij en zijn familie anders de gevolgen zullen dragen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). Door in zijn verzoekschrift simpelweg voor te houden dat zijn vader dit zo geïnterpreteerd had, ook al stond het woord "uitnodiging" niet letterlijk in de brieven vermeld, kan hij voorgaande tegenstrijdigheid geenszins verschonen, daar het om een heel verschillende boodschap gaat. Bovendien kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden zich te informeren over de inhoud van deze brieven, *quod non*, niettegenstaande zijn regelmatig contact met zijn familieleden (zie *supra*). Hoewel beide brieven dateren van vóór de machtsovername, weet verzoeker niet wanneer zijn vader deze gekregen heeft, noch wat erin stond, noch hoe zijn vader deze gekregen heeft. Nochtans geeft hij aan dat zijn vader er met hem over gesproken heeft en dat deze opgestuurd werden door zijn moeder (NPO, p. 17-18). Daarnaast kunnen deze brieven door éénieder wie zijn opgesteld en kan de authenticiteit ervan niet worden gecontroleerd, te meer gelet op de hoge corruptiegraad in Afghanistan (zie *supra*) en de vaststelling dat het slechts om gemakkelijk manipuleerbare kopieën gaat.

Tot slot valt de ernst van verzoekers vermeende vrees voor vervolging door de taliban niet te rijmen met de vrijlating van zijn vader. Indien de taliban daadwerkelijk de intentie hadden om zijn vader te vervolgen vanwege zijn werkzaamheden, is het niet aannemelijk dat zij hem zouden arresteren en opsluiten om hem dan vervolgens simpelweg weer vrij te laten tegen de betaling van een geldsom (NPO, p. 8, 18-19). Dat de taliban vijf dagen later opnieuw naar zijn vader op zoek gingen (NPO, p. 8, 19) en bij zijn familie navraag deden over zijn vaders locatie (NPO, p. 19) betreffen slechts blote beweringen, die gelet op zijn vaders eerdere vrijlating weinig ernstig zijn. Verzoekers algemene verwijzing naar het rapport van EASO over de praktijken van de taliban en zijn bewering dat hieruit volgt dat het niet ongebruikelijk is dat zij iemand oppakken om later weer vrij te laten, volstaan niet om aannemelijk te maken dat er in zijn vaders geval sprake was van een reële en ernstige vervolgingsintentie, temeer nu zijn kennis over zijn vaders beweerde arrestatie en vasthouding beperkt is. Zo weet hij niet wanneer zijn vader gearresteerd werd, waar dit gebeurde, voor hoe lang en waar hij vastgehouden werd en wie de vrienden waren die de geldsom voor zijn vrijlating betaald hadden (NPO, p. 18-19). Dat de *protection officer* in dit verband te hoge eisen stelt, toont hij op geen enkele wijze aan. Verzoekers gebrek aan concrete en doorleefde informatie, in combinatie met de interne ongerijmdheden in zijn relaas, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees. Hierbij komt dat verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen over waar zijn vader zich op heden bevindt. Gevraagd naar waar zijn familie verblijft, antwoordt hij dat zij bij zijn grootvader in Kunar wonen (NPO, p. 7). Hij legt uit dat zijn vader daar ook verbleven heeft na zijn vrijlating uit de gevangenis, maar dat hij ondertussen vermist is. Verdere informatie kan hij hier niet over geven. Hierna verduidelijkt hij echter dat zijn vader ondergedoken leeft en dat zij eind 2024 nog contact gehad hebben via Whatsapp (NPO, p. 8). Deze uiterst vage verklaringen over de actuele situatie van zijn vader versterken de vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan diens beweerde problemen met de taliban en verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

4.4.3.3. Nu geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader en verzoeker niet aantoonbaar in dit verband een persoonlijke vrees te hebben, wordt evenmin geloof gehecht aan zijn verklaring dat zijn vaders paternale neven de taliban op de hoogte gebracht hebben van zijn vaders werkzaamheden, waardoor zij het land moesten ontvluchten (NPO, p. 13).

Verzoeker slaagt er niet in een coherente en plausibele tijdslijn te schetsen omtrent het vermeende optreden van zijn vaders paternale neven. Zo kan hij niet aangeven wanneer zij de taliban zouden hebben ingelicht over zijn vaders professionele activiteiten en vermoedt hij slechts dat dit kort voor hun vertrek uit Afghanistan zou zijn gebeurd (NPO, p. 17). Gevraagd waarom die neven hiermee zo lang gewacht hebben, terwijl zijn vader al geruime tijd voor de organisatie werkte, geeft hij aan dat zij dit pas konden melden nadat de taliban de macht hadden overgenomen (*ibid.*), wat impliceert dat deze informatieoverdracht pas na de machtsovername zou hebben plaatsgevonden. Deze verklaring valt evenwel moeilijk te rijmen met verzoekers andere verklaringen, waarin hij stelt dat zijn vader ook reeds vóór de machtsovername problemen ondervond met de taliban omwille van zijn werkzaamheden (NPO, p. 17), hetgeen ook wordt bevestigd door de dreigbrieven die dateren van vóór de machtsovername (AD CGVS, documenten voorgelegd door de

asielzoeker, stuk 7). Indien de taliban reeds vóór de machtsovername op de hoogte waren van zijn vaders activiteiten, is het onduidelijk welke meerwaarde het vermeende optreden van de neven nog zou hebben gehad, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnt. Bovendien is het weinig overtuigend dat verzoeker verklaart nooit op de hoogte te zijn geweest van de problemen van zijn vader tot het moment waarop zij Afghanistan verlieten (NPO, p. 6; AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 25.10.24, vraag 4), terwijl hij tegelijk stelt dat het gezin reeds voordien meerdere dreigbrieven zou hebben ontvangen (NPO, p. 13).

Verzoeker is voorts niet eenduidig over de problemen met de taliban. Hoewel hij bij de DVZ vermeldt dat zijn gezin herhaaldelijk door de taliban werd bedreigd en dat daarbij uitdrukkelijk werd gedreigd met dodelijk geweld (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 25.10.24, vraag 3.5.), maakt hij bij het CGVS geen melding van meerdere doodsb bedreigingen van de taliban tegen zijn gezin. Gevraagd naar zijn vaders problemen met de taliban, antwoordt hij enkel dat zijn vader door de taliban werd opgeroepen om zich naar een hoger gelegen plaats in het dorp te begeven, zonder concreet te kunnen aanduiden met welk doel dit gebeurde (NPO, p. 13-14). Uit zijn verklaringen blijkt dat het de dorpsbewoners waren die zijn vader waarschuwden voor mogelijk levensgevaar indien hij zijn professionele activiteiten niet zou stopzetten. Hij vermeldt weliswaar dat er dreigbrieven waren, maar stelt hierover enkel dat zij zijn vader vroegen om zijn werk neer te leggen (NPO, p. 13). Daarnaast verklaart verzoeker bij de DVZ dat zijn vaders paternale neven de taliban zouden hebben ingelicht over een relatie met een vrouw op zijn werk (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 25.10.24, vraag 3.5.), terwijl hij dit bij het CGVS volledig onvermeld laat.

Daarnaast zijn verzoekers verklaringen over de paternale neven van zijn vader bijzonder vaag en oppervlakkig. Hoewel hij enkele namen kan noemen en aangeeft dat het ging om zonen van een oudoom, stelt hij tegelijk dat hij pas bij zijn vertrek uit Afghanistan door zijn vader op de hoogte werd gebracht van hun vermeende betrokkenheid bij de taliban (NPO, p. 6). Hij kan geen duidelijkheid verschaffen over de aard van zijn relatie met deze neven of hun eventuele contacten met zijn gezin, gezien hij enerzijds aangeeft dat hij wist wie deze neven waren en ze al gezien had, maar anderzijds verklaart dat hij zich niet herinnert of zij ooit naar hun huis gekomen zijn en of hij enige band met hun had (NPO, p. 6). Hij kan evenmin aangeven sinds wanneer zij bij de taliban waren aangesloten, wat zij voor de taliban deden, hoe oud zij waren en wat hun actuele verblijfssituatie is (NPO, p. 6-7). Gelet op het feit dat deze personen een belangrijke rol zouden hebben gespeeld in de problemen van zijn familie, kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over wie zij waren en hoe zij zich tot zijn familie verhielden. Dat verzoeker hieromtrent herhaaldelijk fundamentele vragen onbeantwoord laat, tast de geloofwaardigheid van zijn relaas wel degelijk aan.

4.4.3.4. Gezien verzoekers verklaringen omtrent zijn vaders tewerkstelling niet geloofwaardig kunnen worden geacht, stelt zich de vraag naar het risico dat verzoeker zou lopen als familie van een persoon die vroeger tewerkgesteld was in functie van de Afgaanse overheid zich niet.

4.4.3.5. De vaststelling dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan niet kan plaatsen in de tijd is een overtollig motief in functie van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, maar heeft wel tot gevolg dat verzoeker geen zicht kan bieden op de omstandigheden van zijn verblijf in Afghanistan in de jaren voor zijn komst naar België. In ieder geval wordt de commissaris-generaal erin bijgetreden dat aangezien een vertrek uit het land van herkomst een ingrijpende en uitzonderlijke gebeurtenis betreft, redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker, zelfs gelet op zijn jonge leeftijd, deze minstens bij benadering coherent in de tijd kan situeren. Dit geldt des te meer nu verzoeker zijn vertrek bij het CGVS linkt aan de machtsovername door de taliban. Dat de machtsovername voor hem slechts een abstract begrip is, vindt geen weerslag in zijn verklaringen, nu verzoeker de machtsovername ook zelf gebruikt om bepaalde verklaringen te duiden (NPO, p. 17).

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Aangezien uit het voorgaande ook blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt wat volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale NGO's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties.

Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing

van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, -p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn

teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

4.4.5.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïnterviewd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

4.4.5.3. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van

vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Hoewel verzoeker geen zicht biedt op het moment dat hij Afghanistan verlaten heeft (zie *supra*), dient benadrukt dat hij op heden slechts dertien jaar oud is en zijn vormende jaren thans doormaakt. Gelet op zijn kort verblijf in België van anderhalf jaar en op zijn jonge leeftijd kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij over een aanzienlijk aanpassingsvermogen beschikt en zich, in voorkomend geval, opnieuw kan schikken naar de geldende maatschappelijke en religieuze normen in Afghanistan. Dit geldt des te meer nu hij verklaart dat hij in Afghanistan naar school en naar de madrassa ging en ook daarbuiten spelletjes en cricket speelde (NPO, p. 4-5). Hierbij wordt herhaald dat zijn vluchtrelaas, namelijk dat hij gevisieerd wordt door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader, niet geloofwaardig wordt bevonden en dat er aldus geen indicaties zijn dat verzoeker gedurende zijn verblijf in Afghanistan concrete problemen met de taliban gekend zou hebben. Bovendien beschikt verzoeker er nog over een familiaal netwerk, bestaande uit zijn moeder, grootvader, zussen broers en onderhoudt hij met zijn moeder regelmatig contact (NPO, p. 9; verklaringen van verzoeker ter terechtzitting). Dat hij geen contact meer heeft met zijn vader, wordt niet aannemelijk geacht (zie *supra*) te meer nu hij ter terechtzitting aangeeft dat hij een laatste keer met zijn vader contact had een tweetal weken geleden, wat aldus neerkomt op begin januari en hij het goed stelt (verklaringen ter terechtzitting).

Daarnaast bevat het rechtsplegingsdossier geen indicaties dat hij zich tijdens zijn verblijf van anderhalf jaar in België bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Hij geeft enkel aan dat hij in België naar school kan gaan en kan kiezen of hij wil bidden of niet (NPO, p. 20), maar hiermee toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat hij er niet meer zou kunnen aarden. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en blijven onverminderd overeind. De stukken die verzoeker neerlegt bij zijn aanvullende nota van 14 januari 2026 en het stuk gevoegd bij zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting kunnen daar niet anders over doen oordelen. De stukken geven aan dat verzoeker hier voetbal speelt, dat hij hier naar school gaat, hij een wil toont om zich te integreren, hij godsdienst volgt en ermee ingestemd heeft aanwezig te zijn bij een viering in de Sint-Gillis-Kerk, hij snel de Franse taal leert, hij stipt aanwezig is, hij een rustige houding heeft, goede resultaten behaalt, omschreven wordt als beleefd, respectvol en vriendelijk en dat hij medisch opgevolgd wordt in België. Het loutere feit dat verzoeker Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, hij op heden nog minderjarig is en in België naar school gaat en deelneemt aan activiteiten, wat niet wordt betwist, is niet voldoende om te concluderen dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen conformeren aan de aldaar heersende normen en waarden waardoor hij zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging. Dat hij in België naar school gaat, door zijn leerkrachten beschouwd wordt als een gemotiveerde en geïntegreerde leerling (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 9-10), Frans leert, in het opvangcentrum verblijft en zich volgens de begeleider goed integreert en deelneemt aan alle activiteiten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10), toont aan dat verzoeker zich aanpast of tracht aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, maar is niet voldoende om een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, of het lopen op ernstige schade aannemelijk te maken.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

4.4.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven of een (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij één en ander niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.5.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan bijgevolg uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De bijkomende actuele informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, doet daaraan geen afbreuk.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, te meer nu hij nog familie heeft in Afghanistan (NPO, p. 7, 9).

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de in de bestreden beslissing gehanteerde informatie en wordt bevestigd in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024.

Uit de beschikbare landeninformatie waarover de Raad heden beschikt blijkt dat er voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker is niet in staat hierop een ander licht te werpen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Gelet op het geheel van voorgaande wordt geoordeeld dat tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wel degelijk rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO